

Op de uitkijk
Nieuwe oogst

La fenêtre ouverte
Nouvelle récolte

2014

Inhoud • Contenu

Van de redactie • De la rédaction.....	3
Poëzie van Elke Moerenhout.....	4
Poëzie van Julienne Verhas	5
Poëzie van Nadine Clopterop	6
Poésie de Daniël Walckiers	8
Poëzie van Daniël Walckiers	11
Een verhaal van Manfred	12
Reisverslag van Amador	13
De Rederijkers te Heule - Hendrik Verschate	15
Foto's van Elke Moerenhout	18
Een verhaal van Guido Eekhaut.....	24
Poëzie van Gie Van den Vonder	29
Een kortverhaal van Gie Van den Vonder	31
Poëzie van Danny Rega	39
Les dessins de Georges Robert	41

Is dit het einde van het papiertijdperk?

Wij vrezen het. Althans wat het magazine *Op de Uitkijk / La Fenêtre ouverte* betreft.

Een milieubewust 'Go Green' is het nieuwe ordewoord van onze ecologisch opererende bank en bijgevolg worden drukken en printen beschouwd als pure energieverpilling, een ondeugd die ten allen prijze moet worden bestreden en waarvoor uiteraard geen subsidiegeld meer ter beschikking wordt gesteld.

Maar 'Wie schrijft, die blijft' en geen woord of beeld dat zo blijvend plakt als op het *world wide web*. Dus gaan we papierloos verder op het internet.

Je pennenvruchten, foto's, tekeningen, afbeeldingen van schilderijen, scrapbook creaties e.d.m. ontvangen we graag op cae-Admin@cae-kkk.be of rechtstreeks op de redactie: hilde.silverans@telenet.be en/of pietvervaet@telenet.be.

Ons e-magazine - maar eveneens de PDF-versie van vorige nummers en onze kalender 2014 - vind je op www.cae-kkk.be. Klik op *Oude website*.

Makkelijk in te kijken. Mooie lay-out. Doe de test!

Ook via www.ASV.bnpparibasfortis.be, de website voor gepensioneerden van BNP Paribas Fortis, kan je bij ons terecht. Klik onder *Nuttige links* op KKK en ga verder naar *Oude website CAE-KKK*.

Graag tot *online*. We blijven uitkijken!

De redactie.

La fin de l'époque du papier?

Nous le craignons. Du moins en ce qui concerne le magazine *La Fenêtre Ouverte / Op de Uitkijk*.

Par souci de l'environnement "Go Green" est le nouveau mot d'ordre de notre banque dans un mouvement de fonctionnement écologique. Et par conséquent, imprimerie et impressions sont considérés comme gaspillage de l'énergie, un vice qui doit être combattu à tout prix et, de ce fait, pour lequel aucun subside ne sera encore accordé.

Mais 'Les écrits restent' et il n'y a aucun mot ou image qui perdure tant que sur World Wide Web. Nous continuerons donc sur internet.

Vos écrits, photos, dessins, reproductions de peintures, créations scrapbooking, et autres sont les bienvenues à notre adresse cae-Admin@cae-kkk.be ou directement auprès de la rédaction : hilde.silverans@telenet.be et/ou pietvervaet@telenet.be.

Notre magazine, mais également la version PDF de nos numéros précédents et notre calendrier 2014, se trouve sur www.cae-kkk.be. Cliquez sur Ancien Web site.

Facile à consulter. Joli lay-out. Faites le test !

Vous pouvez également nous atteindre via le web site des pensionnés de BNP Paribas Fortis www.ASV.bnpparibasfortis.be. Sous *Liens utiles* sélectionnez CAE et passer ensuite sur *l'Ancien Web Site CAE-KKK*.

Au plaisir de se retrouver *online*. Nous regardons à la fenêtre !

La rédaction.

Poëzie van

Elke Moerenhout

De zoektocht naar het gezochte
door de zoeker die gezocht wordt tijdens
de zoektocht...naar...

Elke M.

Zielloos op drift
met een oneindig verlangen
naar wat ik verloren ben.

Elke M.

Vliegen in berg en dal
als een pluimpje op de wind.
Vind ik mijn weg
Naar waar jij komen zal.

Elke M.

Eindeloos verlangen naar een moment van tederheid.
Een verre droom...
met een gelukzalig gevoel.
Een moment, een plaats, een tijd.
Waar jij en ik samenkomen
na wat lijkt een eeuwigheid.

Elke M

Sterven

Zoals een kaars dooft
ben jij gegaan.
Vechtend tegen de wind
die zich rond je vlam wentelde.
Flakkerend vielen je lichtstralen op iedereen rondom jou.
Langzaam werd het donker...
na een laatste zucht doofde je vlam.

Vaarwel opa.

Er is een nieuwe ster geboren
Twinkelend aan de hemel...
Blij dat je er nog bent.

Elke M.

Poëzie van **Julienne Verhas**

El faro

Dit *kleinood* krijgen
deed me wat:
ik vind voortaan
van elke deur
het oplichtende sleutelgat!

Julienne Verhas

Sierre 2012

Verhakkelde bus
gehavende lichamen
doch gaaf in het hart.

Revalideren:
stapje voor stapje
glorieus gelukt.
Nu nog dat opstapje.

Julienne Verhas

Poëzie van **Nadine Clopterop**

Zwarte zwanen

Op een winterdag, deinend op de stroming
van het rusteloze water,
tussen eend en waterhoen,
dat met luid gesnater
zijn deel opeist van koek en brood,
nietig, klein, naast hen die groot
en statig langs de kademuur
als koningen uit een ver land
gestrand zijn aan de kant
waar gras en riet haast uitgeroeid,
geen waterwilg noch struik meer groeit.
Zwarte zwanen
met snavels als rood lakwerk;
sierlijk, trots, glanzend in het vale licht;
hoe kan je schoonheid vatten
in een simpel, klein gedicht?

Nadine Clopterop

Haiku

Een vleugje lente.
Het witte laken op het gras
krimpt zienderogen.

Nadine Clopterop

Nieuwjaarsmorgen

Toen hij op nieuwjaarsmorgen
de huiskamer betrad,
ontstak hij licht en struikelde
over zijn dikke, zwarte kat.
Hij sloot de achterdeur zorgvuldig
want die stond nog op een kier.
Lichtjes wankel op de benen
van de wijn en van het bier
keek hij wat verdoofd in 't rond
en kon het niet goed bevatten;
de deur was dicht
maar op de sofa, zij aan zij,
lagen er plots twee zwarte katten.

Nadine Clopterop

Poésie de

Daniël Walckiers

Un Saint Valentin surréaliste.

Jamais vu :
Un Saint Valentin
Petit cru.
Soyons crus :
Ce Saint Valentin,
Mon seul espoir enfantin,
A été inventé
Pour fêter
La fertilité.
De « kwa » s'agit-il ?
Sans être amoureux,
Sans baigner dans l'idylle,
Tu peux être heureux.
Encore plus facile,
C'est de rester juvénile.
Faut-il faire fortune
Pour être fertile ?
Une question virile,
Mais subtile.
L'évangile
Dans cette conversation difficile,
C'est l'avis sibylle :
Restons tranquille
Dans ce vaudeville fébril.
Ainsi soit-il.

Da Niël

Valentin

Rien est si agréable,
Si excitant et si affable,
Que d'offrir un bouquet
Assez discret
À cette douceur
Qui s'abrite dans le Coeur
Même une bise
Si bien mise
Fait moins surprise,
Sent ni si fin
Et ni si câlin.
En viola
Le résultat:
Il vaut mieux aujourd'hui que demain,
Que cette gerbe trouve facilement son chemin,
Car chaque fleur a son festin
Dans cette période de Saint Valentin.

Da Niël

Noël s'installe.
J'ai vu de beaux sapins à Walcourt.
Voilà le chemin vers Noël qui devient très court,
Et l'hiver y pèse déjà très lourd.
Les chevaux en sont témoins.
C'est maintenant qu'ils mangent leur foin.
Entre la pluie et la neige n'existe plus beaucoup de marge,
Et les hirondelles, elles ont pris le large.
C'est en France,
en Provence
et en Afrique du Nord,
sur les navires et sur les bords,
qu'elles se chargent du printemps,
ce qui nous fait rêver en avant;
tandis que l'église de Walcourt, cependant;
elle reste dans ses grisailles,
ornée d'une d'une crèche et un peu de paille.
Ce n'est pas le moindre petit détail
si Noël s'installe sur Walcourt et son bétail.

Da Niël

Poëzie van

Daniël Walckiers

Dolle Mina

Wel, wel, wel,
Ik ben de dolle mina
Van de dolle pret
En ga in het verzet.
Niets is te bot of te bout.
De mannen ? Ik maak ze koud !
Ik ben de dolste mina van het land.
Met de duivel ga ik hand in hand.
Niets is te licht of te zwaar.
Ik lust de mannen gaar.
Ik ben de dolle mina
Van de anti-trut-liga.
Weg met elk taboe !
“Garde à vous !”
Wel, wel, wel !

Da Niël

Een verhaal van

Manfried

Koolmijn

Mijn buurman, leraar aan de mijnschool, had een specifieke vraag voor mij: zijn collega, leraar economie, zou gaarne lijdens zijn lesuur iemand van de bank aan het woord laten om één en ander te verduidelijken inzake de courante verrichtingen van de bank. Ik vond dat ik dat niet kon doen omdat de school buiten mijn ambtsgebied lag. Dus verzocht ik hem de vraag te stellen aan mijn collega waar de school wel binnen zijn ambtsgebied lag en die dat best wel zou willen doen. Nu bleek dat het hem reeds enkele keren was gevraagd maar dat hij daar niet wilde op ingaan. Hij vond dat de leraar economie zijn leerlingen wel op informatie kon sturen naar de bank maar op school bankzaken gaan toelichten, dat vond hij absoluut overbodig. Voor mij, mijn buurman teleurstellen was ook geen optie. Dus, dan toch maar gaan.

En het werd een formidabel lesuur. De leerlingen zaten met een heleboel vragen, heel wat meer dan ik had verwacht. Zij luisterden zeer aandachtig naar mijn antwoorden en toelichtingen en ook voor mij was het een hele ervaring. Ik was erover verrast hoe weinig bankzaken bekend zijn en ik dacht: waarschijnlijk leeft een deel van die vragen ook onder het gewone cliënteel van de bank. De leerlingen waren zeer dankbaar en heel enthousiast. Tot mijn grote verbazing kreeg ik zelfs een staande ovatie. Nadien in de leraarskamer werd ik nogmaals uitvoerig bedankt door de leraar economie. Hij vertelde mij dat hij van Turkse origine was. Zijn vader was naar hier gekomen om in de koolmijn te werken en verwachtte van zijn zonen hetzelfde.

“... en zo begon ik als mijnwerker. De ploegbaas echter vond dat ik een kans moest krijgen om iets anders te worden dan mijnwerker. Hij probeerde het werk zodanig te regelen dat ik kon studeren. Mijn vader vond die regeling maar niks. Hij was naar hier gekomen om in de mijn te werken, de mijn zorgde voor alles, mijnwerkers verdienden goed, waren goed gehuisvest en hadden het heel wat beter dan de mensen in het dorpje in Turkije waar wij vandaan kwamen. De combinatie van werken in de mijn en studeren was moeilijk, maar toch is het me gelukt. Ik ben dan als leraar economie hier begonnen en het is aangenaam werken met fijne collega's. We vormen een goed team ... alleen ... sedertdien spreekt mijn vader niet meer met mij.”

Manfried

Reisverslag van

A mador

Met de Kring voor Kunst en Kennis naar de Sologne

Ons vakantieverblijf, het “Domaine de la Sauldre” in de gemeente La Ferté-Imbault is een oase van rust en ontspanning, ver weg van de drukte waarin wij leven. Hoewel er ruime aandacht is besteed aan de toeristische accommodatie, moet je maar enkele stappen buiten het aangelegde park van het kasteeldomein wandelen om voeling te krijgen met het uitgestrekte, zuurstofrijke natuurgebied van Sologne. Op verkenning naar het dorp valt op dat er een grote verscheidenheid aan bloemen en planten voorkomt in de wegbermen. Moerasspirea, koekoeksbloemen, gele en rode brem, geurige tijm en sint-janskruid bloeien er tussen gras en klaver langs de straatkant. Als wij aan de brug van de rivier “la Sauldre” stilstaan, kunnen wij in het heldere water vissen zien spelen in het zonlicht. In een moestuin staan prachtige aardappelstruiken in volle bloei en verderop ontdek je nog een oude steenput met een draaizwengel en ketting om water te putten. Bucolische taferelen die niet zonder nostalgie naar vervlogen tijden de schoonheid van het simpele, pastorale leven onder ogen brengen.

In Chambord konden wij de grootsheid en geniale architectuur van de bouwmeesters van het reusachtige kasteel bewonderen, midden in de bosrijke omgeving die de toenmalige koning Frans I als jachtgebied liet aanleggen. Overigens is ook gans het dun bevolkte Solognegebied dat ongeveer 5000 km² groot is, een aaneenschakeling van bossen en vijvers. In het “Maison des Etangs” te Saint-Viâtre wordt uitgelegd hoe het visbestand en de vijvers worden beheerd en zijn ook nog de oude ambachten en werktuigen van weleer te bewonderen. Het “Maison du Cerf” in Villeny besteedt dan weer aandacht aan de levensloop van het hert, zijn gewei en de burlende strijd tijdens de bronstperiode. De talrijke herten en everzwijnen vinden in de regio een uitgestrekt biotoop. Door inventarisatie van het afschot tracht de mens, - hun enige, natuurlijke vijand, - de edelhertenpopulatie naar zijn hand te zetten.

De zandige bovenlaag van de bodem en een diepe, ondoorlaatbare kleilaag eronder, maken de grond weinig vruchtbaar. Er worden hoofdzakelijk aardbeien en asperges geteeld. Niettemin vonden wij in Fontaines-en-Sologne een schapenboerderij waar ons heerlijk lamsvlees van eigen kweek werd geserveerd. Daarna demonstreerde de eigenaar hoe men schapen scheert en met de bordercollie bijeendrijft en bewaakt.

In Mennetou-sur-Cher gaf de gids niet alleen uitleg bij de oude stadspoorten en monumenten en het dagelijkse leven in de middeleeuwen, maar liet zij ons ook de zangkunsten bewonderen van een viertal bouwvakkers die een gevel restaureerden. Wij bezochten ook de wekelijkse markt in het stadje Romorantin. Zoals in vele Franse

steden is er niet alleen een openbaar marktplein, maar ook een overdekte markt, waar vis, vlees, kazen, groenten, bloemen en specerijen kunnen gekocht worden. In de winkelstraten hadden vooral de dames aandacht voor de afgeprijsde juwelen en kleding. Wij genoten van het mooie weer op een terrasje langs de Sauldre.

Het bezoek aan “la Cave Romane de Brinay”, die de wijnen van “Quincy” promoot, was geen succes. De gedegusteerde wijnen vielen minder in de smaak en bleken nogal prijzig. In de tufsteengroeven van Bourré, waar weleer stenen werden gekapt voor de bouw van talrijke kastelen en kunstwerken, worden nu gastronomische paddestoelen gekweekt in diverse soorten. Een beeldhouwer heeft hier als uniek schouwspel voor het oog van de bezoeker prachtige creaties uit de tufsteen getoverd. Ook het nabij gelegen restaurant bleek onder een uitgekapt steengewelf te zijn ingericht.

Met de relatief zachte tufsteen is ook het monumentale kasteel van Chenonceau gebouwd. Hier zwaaiden ooit Diane de Poitiers en Catharina de Medici de scepter. Omgeven door een prachtig park met doolhof en grote moestuin, wordt het kasteel geschraagd door brede booggewelven waaronder de Cher stroomt. In de zalen zijn talrijke kunstwerken van grote meesters zoals Rubens, Van Dyck, Jordaens en Tintoretto, en wandtapijten, oorspronkelijk uit Brussel en Oudenaarde, permanent tentoongesteld. Het meubilair en de inrichting spreken tot de verbeelding. Het rijkste kasteel van de Loirestreek ligt dus aan de Cher en blijft de uitschieter van onze reis.

Tenslotte wil ik hier ook Michel en Stanly bedanken voor hun inzet en de animatie die zij ons tijdens de vrije uren en 's avonds aanboden, waardoor onze aangename vakantie in de Solognestreek spijtig genoeg ook snel voorbijging. Van het kasteeldomein zelf kunnen wij onthouden dat de accommodatie voortreffelijk was en de bediening aan tafel was altijd zeer vlot. De maaltijden waren verzorgd en smakelijk en op een karaf wijn werd niet gekeken. Onze vriendelijke chauffeur bracht ons met zijn kraaknette autocar veilig en tevreden naar huis terug.

Amador

De Rederijkers te Heule

Na *De aengenaemigheden der lent* uit 1819 (Op de Uitkijk 2012) bezorgt Hendrik Verschatse ons een tweede gedicht van de rederijkers te Heule:

Beantwoording op het voorwerp uytgegeven door de Maetschappij van rede- en Dichtkunst binnen Heule afgezongen den 10 Juny 1830.

De gierigheid afgeschetst

't Geen ik beschrijven moet, kan maer tot schand verstreken,
Van 't drift zich menschendom, die zig nog durft bevleken
met dien vloekwaerden drift, het onverzaedbaer goud,
Die zulk ontmenschten Geest, slechts voor wat tijd behoud,
die nooyt moest zijn gekend onder de stervelingen,
Want hij den mensch verslaefd, weet als ontaerd te brengen
tot 's onregts vreed bedrijf en grootste euveldaen;
dat hij zig met het bloed van wezen wilt verraen,
het zweet der arme zelfs zwijgt hij met zagte teugen,
het smert doet hem geen leed, hij kan zig wel verheugen,
tusschen hun ramp en klagt als hij met hunnen nood
Staeg bij en onder hem, een berg van goud vergroot
daer hij op rusten wilt... maer hij vind zig bedrogen
Schoon dovenbroeders ramp, nooyt heeft zijn hert bewogen,
en hij nooyt in de klagt van zynen naesten lijd,
het goud verzaed hem niet, zijn hert zig als verslijt
in d'onverzaedb'ren drift van zijn vloekwaerde schatten
Geen mensch is ooyt bekwaem het onheijl te bevatten
die sinds veel eeuwen lang dien drift heeft voortgebragt
Ja de kwile d'edle ziel in eygen bloed versmagt

door d'onmeedoogend hand, wiens gruwb're spoorloosheden
Hem de natuur stem zelfs en menschheid doen vertreden
Want een zoo vlamvend hert uyt 's afgronds poel gevoed
Word zelfs nog niet verzagt door 't schuld'loos broederbloed
Ja kond'hy 't menschendom gansch door 't vreed vergift vernielen
Of als door eenen slag met eygen vuyst ontzielen
Hij zou nog onbeweegd door bloed en rompen gaan
Zig dunkend in den schat dier offers te verzaen
Maer neen, hij zou hem niet tot zagte rust verstrekken
Hij die zijn eygen ziel met misdaen wilt bevleken
En nooyt naer egte pligt voor God zijn misdaen kent
Maer Eynd'ling hij zijn vraek op hem te neder zend
Een Judas onbeschroomd voor d'ijslijkste euveldaeden
Hij die zijn meester zelfs, zo schandig heeft verraeden
Ja om 't gevloekte goud gebragt tot aen de dood
Hij die zijn vleesch en bloed aen hem tot voedsel bood
Maer Judas naer dees daed, door wanhoop heen gedreven
't Versteende hert verscheurd, door schrik en angst omgeven
voelt godes strenge vraeh reeds op hem uytgevroght
En hij in plaets van boet en 't misdoen afgekoght
en zig met zoete hoop tot zijnen heer te wenden
Wilt zijn besmeurde ziel het rijk des doods inzenden
Geen hulp betracht hij meer, de hel haer prooy verwacht
en hij, om zijnen drift gevloekt bij 't nageslagt
Zie daer, verblinden mensch, die wet en pligt wilt vloeken
en in zoo snood bestaen den schijn van deugd wilt zoeken
dat gij in maetigheyd maer niet uyt heblust spaert
't wijl gij in langst en zorg staeg nieuwe schatten gaert
In schijn van voor uw kroost of eygen ende daegen
Wilt gij een momtuyg u, doen van een pligt ontslaegen
Zie dikwils 't eygen kwaed met 's lijdens ondeugd dekt
als gij hem tot meer smert met snoode traegheyd vlekt
Maer hoe, kont gij het licht in uwe ziel verdooven

En zoo 't noodlijdend hert van zoeten troost ontrooven?
De ted're moeder stem die om uwe hulpe vraegt
Die 't blind gekreten kroost om haere ermen draegt
Hoe bitter is dit niet haer klagt te zien verstooten
Niet kan haer ijslijk lot met meerdere smert vergrooten
Of daer een huysgezin in ramp en onheyl zugt
Waer elken dag van vreugd aen hun gezigt ontvlugt
Waer d'oude vaeder weent en kind'ren hem omringen
Wiens klagten onverhoord hem 't vaederhert doordringen
Maer doch indien de deugd nog zijne ziele versiert
Zijn afgematte stem tot d'hemel opgesliert
Kan hem in zijnen nood nog zoeten troost doen vinden
't Wijl d'onbermhertigen zijn daegen zal voleynden
In wanhoop, ramp en smert, 't Goon hij zig zelfs bereyd
En dan van God gevloekt tot in de Eeuwigheyd

Voor kenzin: in Deugd is waer Geluk

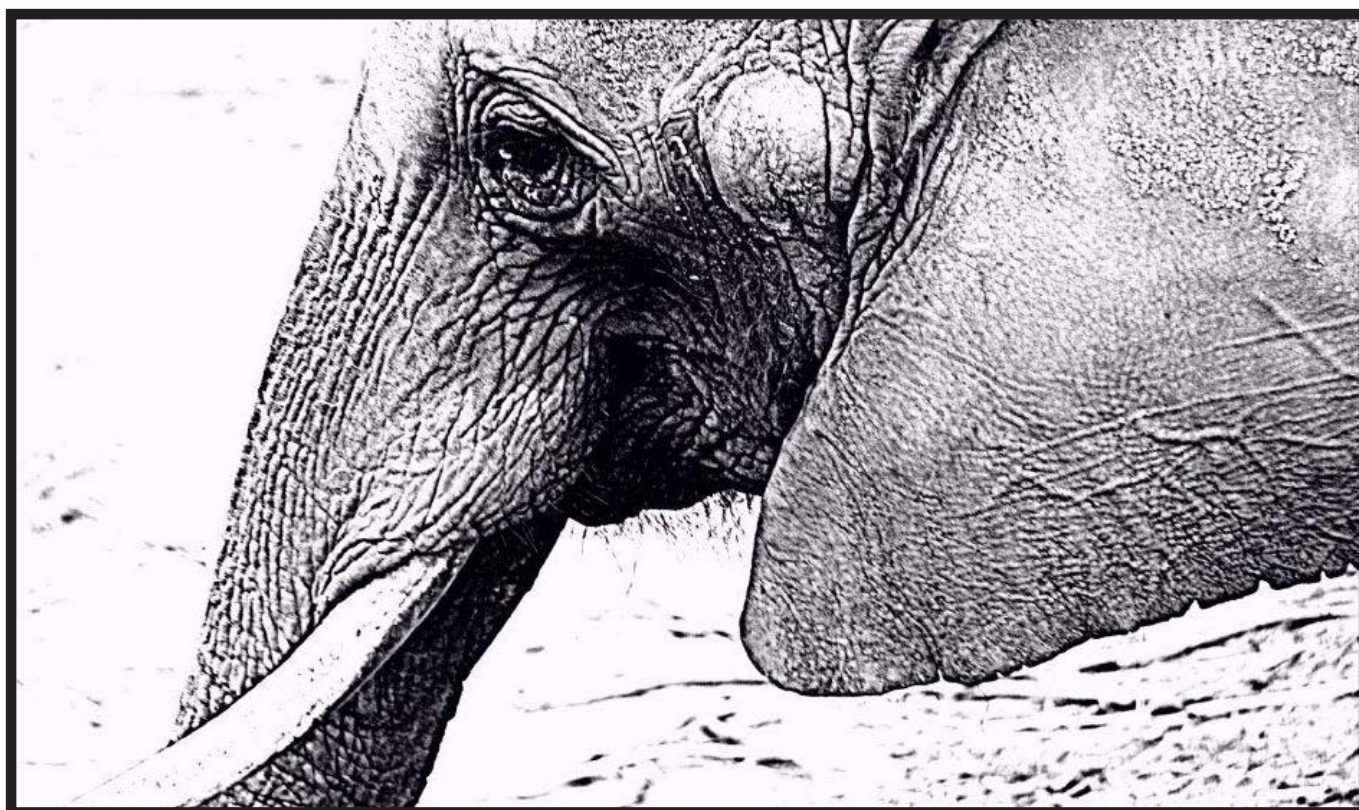
Foto's van

Elke Moerenhout

Elke Moerenhout leeft zich niet alleen uit in gedichten. Haar creativiteit komt ook naar boven in haar foto's. De dierenwereld is voor haar een dankbaar onderwerp.

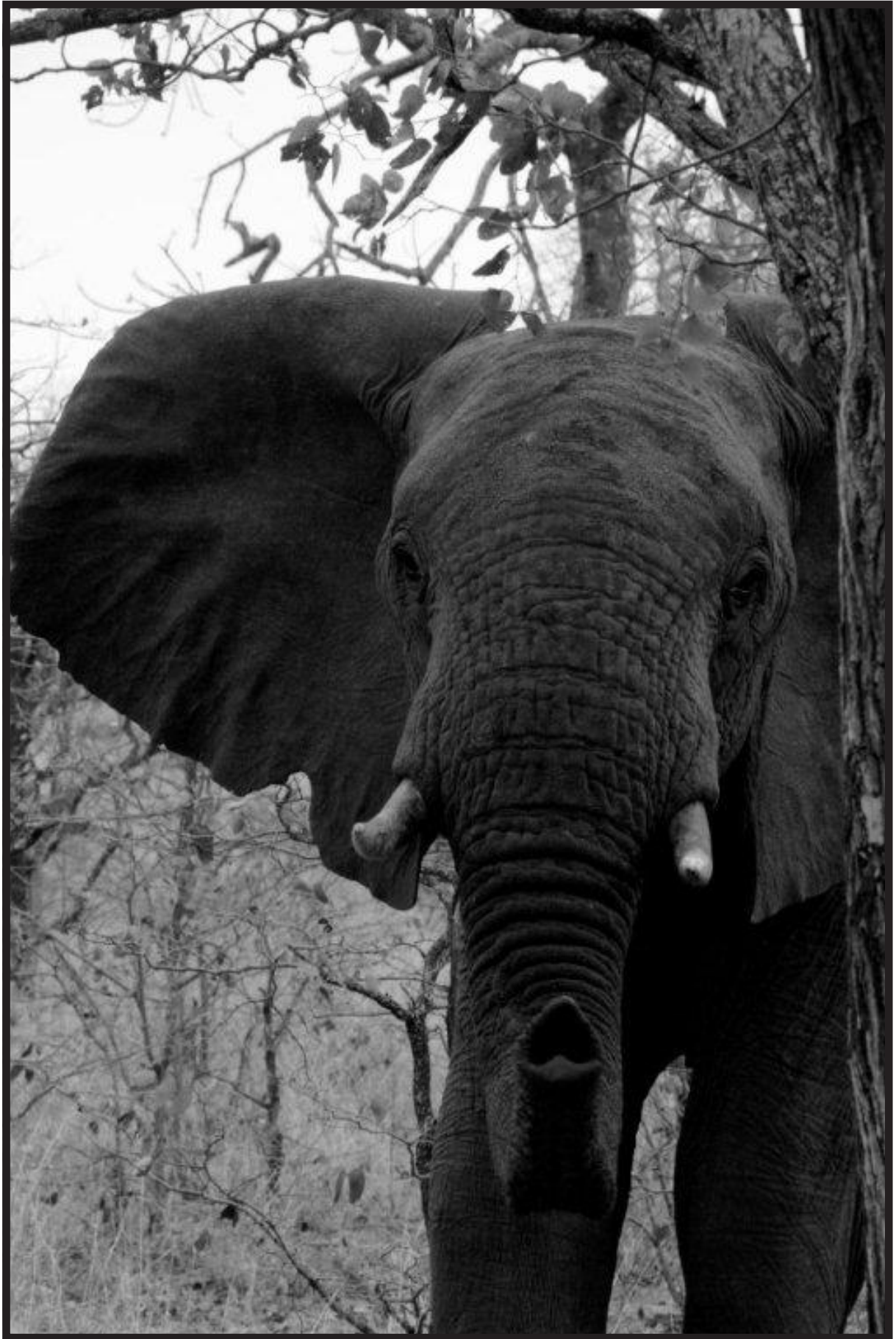
Dieren fotograferen is moeilijker dan het lijkt. Je moet voldoende de tijd nemen om het gedrag van het dier te leren kennen opdat het natuurlijk zou overkomen. Een overdachte compositie moet er voor zorgen dat storende elementen uit het beeld gehaald worden. En dan is het natuurlijk belangrijk van op het juiste moment af te drukken.

Geduld is ook hier een schone deugd...

Een verhaal van

Guido Eekhaut

De Samenzwering

Om vier uur in de namiddag is de Avenida Corrientes de uitgekozen pleisterplaats van de ijdele klerken, pooiers, pennelickers en gokkers van Buenos Aires, een stad die slechts bestaat — zo fluistert men — bij de gratie van de Madonna en in de verbeelding van een oude, blinde dichter. Deze laatste, vervuld van een visioen dat zijn ogen niet meer konden aanschouwen, beschreef haar als een verzameling geheel toevallige en vrijwel nutteloze details: een blauwe, met bruin dooraderde geglazuurde tegel, een basalten kolom ter ere van een obscure zeevaarder, een villa in een buitenwijk verloren tussen sparren, een zwaard dat als vergeten trofee in een kroeg hangt.

Zo beschreef hij haar, alsof deze stad niets méér is dan de som van haar meest bescheiden delen, een mozaïek van onzichtbare details. Zo beschreef hij haar, tot wanhoop van zij die haar roemden om haar brede lanen, haar majestueuze openbare gebouwen, haar barokke gaanderijen, haar immense woekerende parken. Zo beschreef hij haar, onwetend over de politieke stormen van dat vroege voorjaar, met de stakingen, inflatie, onrust en instabiliteit waarmee de gemiddelde inwoner van de stad had leren leven.

Zijn beschrijving is niet correct, noch volledig, maar toch typerend voor de unieke gave die de stad haar meest trouwe inwoners voorbehoudt: de gave om veelzeggende details te kunnen onderscheiden in wat anders een onleefbare metropolis zou zijn. Tegelijk ontkent de stad deze bewonderenswaardige intentie: ze *is* een onleefbare metropolis voor wie haar ziet in haar uitgestrektheid, de stoffige boulevards waar de bomen nauwelijks schaduw geven, het tot chaos gedwongen openbare verkeer.

De dichter kan echter aan deze visie niets verhelpen. Wie evenwel de details waarneemt — de tegel, het zwaard, de villa, de basalten kolom — kan zich verheffen tot het zeldzame niveau van het esthetische, wordt bezeten door de zuivere gedachte die van Buenos Aires de stad maakt van de Tango, van de Lunfardo, de Gaucho, de helden uit de tijd van de revolutie en de zucht naar de onnoemlijke uitgestrekte steppen die slechts luttele mijlen ervan verwijderd zijn.

De Avenida Corrientes is niet de grootste laan en toch voor wat de binnenstad aangaat de meest typische. Ze wordt vaak vergeleken, niet ten onrechte, met gelijkaardige straten in Berlijn en Parijs. Onweerstaanbaar trekt ze de wervelende mensenmassa aan die haar elke namiddag bevolkt. Elke namiddag behalve op zondag, want dan is ze zo goed als verlaten; zelfs de oude mensen die op de Heilige Dag gearmd door het centrum wandelen mijden haar. Een verklaring hiervoor bestaat niet, tenzij in de onredelijke irrationaliteit die het leven van de stad in de macht houdt.

In de hele wijk rondom de Avenida Corrientes heersen de kleine gokkers en de corrupte officieren van justitie met hun zilveren badges. Zij heersen er over een territorium dat niet echt het hunne is, maar van vage, nauwelijks zichtbare industriëlen en politici. Zij zijn slechts de symbolen van een macht die altijd elders te vinden is. De Avenida Corrientes zelf is een opeenvolging van boutieks waarvan de namen de echo's zijn van Parijs, van London. Verveelde echtgenotes, dochters en maitresses van magistraten en industriëlen verwijlen hier bij het oude spel van verleiding en geld: hun overwinning is pas dan volledig wanneer zij huiswaarts keren met de meest nutteloze der consumptiegoederen.

Tussen de boutieks liggen echter een klein aantal andere winkeltjes, nauwelijks meer dan vervallen panden, waar bejaarde mannen voorwerpen verkopen die afkomstig lijken uit een ander tijdperk, en die dat ongetwijfeld ook zijn. Eigenlijk verkopen zij die voorwerpen niet, maar bewaken ze jaloers en achterdochtig. Hun loensende blik op de passanten doet immers vermoeden dat ze aan niemand hun eigendommen willen slijten. Deze passanten tonen op hun beurt niet de minste intentie om de in de schamele étalages uitgestalde voorwerpen te willen kopen. Neen: hun al te gemakkelijk verdiende geld ruilen ze liever voor jurken, parfums en sjaltjes uit Parijs, tailleurs uit London, Italiaanse schoenen, chocolade uit België of Zwitserland, Duitse juwelen,

Argentijnse lederwaren. Daar gaat hun geld naartoe: de uitingen van een weelde die door geen innerlijke en metafysische rijkdom in evenwicht gehouden wordt. Deze passanten behoren dan ook tot de hogere klasse van de stad, de machtigen voor wie de politieke onrust slechts een gespeksonderwerp is, voor wie de stakingen en betogingen ver van hun voordeur plaatshebben en voor wie de inflatie niet eens een deuk maakt in hun rijkdom.

De voorwerpen in de kleine, bouwvallige en vuile winkeltjes koesteren dan ook niet de glans van de weelde. Integendeel: hun patina is deze van de nutteloosheid, want hoewel ze ongetwijfeld antiek zijn, lijken ze geen functie meer te hebben in de wereld die hen omringt. Een koperen inktstel, terwijl iedereen patroonvulpennen gebruikt; een mechanische chronometer terwijl wegwerphorloges even moeiteloos het vervliegen van de tijd wegtikken; paperweights van markasiet en kassiteriet, een Spaanse degen, een bijbelstandaard in smeedijzer, een stel militaire medailles uit de tijd van de burgeroorlog, oude landkaarten, een koperen oliecompas, een sextant in een doos van cederhout, een verzameling zilveren muntstukken. Er is nog veel meer, maar alles deelt deze eigenschap: die van de perfecte nutteloosheid.

Misschien bewaken daarom de oude mannen zo zorgvuldig hun eigendommen en weigeren zij er afstand van te doen (in volledige tegenspraak met de intentie en bestaan van hun winkels): zij beseffen deze nutteloosheid en zouden het niet kunnen aanzien hoe de voorwerpen als weeskinderen in de moderne tijd verloren lopen.

Het kan dan ook niet verbazen dat deze oude winkeltjes samen met hun eigenaars één na één verdwijnen. Er is geen toekomst meer, er is geen opvolging. De jongeren willen het levenspad van de ouderen, die zij voor ambitieuze kwallen verslijten, niet volgen. Zij zijn ingenieur of gokker geworden, pooier of trambestuurder, klerk of stuwadoor, makelaar of architect. Niemand wenst nog de winkeltjes over te nemen, en zo verdwijnen ze één na één. Wat er met hun inboedel gebeurt schijnt niemand te weten, maar in de verbeelding van de oude blinde dichter duiken — zo fluistert men — stellig de meest bizarre van deze voorwerpen op.

Precies in een van deze winkeltjes, waar ik twee messingkleurige Breitling-chronometers bewonderde, maakte ik kennis met Señor Fronesis, die mij voorkwam als een militair op rust, zo kaarsrecht zijn gestalte en zo gemillimeterd zijn witte kapsel. Ik vermoedde meteen een Britse afkomst. Hij leek me, net als ikzelf, een onverwoestbaar melancholicus, die in het stoffige en naar belegen talk stinkende interieur van het zogenaamd antiquariaat op zoek leek naar de schatten die zijn voorvaderen ooit, vanwege slepend geldgebrek, dienden te verkopen.

Een melancholicus, net als ikzelf: temidden van oude en vooral verwaarloosbare voorwerpen voel ik me inderdaad thuis, alleszins méér thuis dan in de hitsige hitte van de volle straten welke, wanneer men zich in dit winkeltje bevond, verwezen leken naar een andere planeet.

Señor Fronesis liet weinig over zichzelf los; toch bleek hij bereid mijn plots opkomende gedachten over het vluchtige vervlieden van de tijd en over de kwaliteit van Breitling horloges te delen. Uiteraard hebben beiden veel met elkaar gemeen, de tijd en de horloges, en vanuit deze gedachte lanceerde hij zich, stormerhand als het ware, in een schijnbaar ter plaatse verzonnen theorie die niet bepaald uitblonk door zinnigheid.

“Het zijn precies deze horloges die de tijd afbreken, waarde heer,” zei hij fronsend. Hij wierp daarbij een achterdochtige blik op de twee Breitlings die koppig precies dezelfde seconden wegtikten. Ze lagen veilig opgeborgen in een glazen etalagekast.

Ik deelde hem mijn skepsis mee over zijn theorie.

“U weet toch,” zei hij, “dat geen eeuw zozeer gekenmerkt wordt door snelle verandering en kennistoename als de onze, dat weet u toch? Vroeger was het hier in Argentinië geheel anders. Tijd en tijdmeting waren er, net als geschiedenis, onbekend. Gelukkige tijden.”

Daarmee kon ik slechts instemmen.

“Precies: verandering en de toename van potentiële gebeurtenissen — dus ook van kennis — zijn de kenmerken van het sneller verlopen van de tijd. En niet toevallig in een eeuw waarin de tijdmeting zulke monsterachtige proporties heeft aangenomen en zoveel belang heeft gekregen. Dit kan toch geen toeval zijn, of wat dacht u!”

“Ik heb daar, eerlijk gezegd, nooit bij stilgestaan,” zei ik, geheel naar waarheid.

“Stilstaan doet u uiteraard beter niet, waarde heer,” waarschuwde hij mij. “Wie stilstaat wordt door de

accelererende tijd ingehaald. God alleen weet wat dan zijn lot zal zijn. Nu reeds verwoest het tikken en klikken van die verdoemde horloges de materie van de tijd. Opgevreten, als het ware. Afgebroken. Tot er ons wat nog rest? De tijdloze chaos.”

Het viel me op dat hij zich nu weliswaar teruggetrokken had uit de nabijheid van de twee chronometers, doch hen tegelijk ook weer niet uit zijn gezichtsveld wilde verliezen.

“Wie zegt ons hoeveel tijd er dus nog rest, waarde heer? Hebt u daar al eens bij stilgestaan? Op een goede dag is het afgelopen met de tijd. Dan rest er ons niets meer: geen gebeurtenissen meer, geen leven, geen bewustzijn, niets. De wetten van de thermodynamica, weet u wel?”

“Dat zou een ware ramp zijn,” gaf ik toe. “Maar dit ogenblik ligt toch nog een heel eind in de toekomst, vermoed ik. Het universum is oneindig, of zo goed als. Dus zal er wel tijd genoeg voorhanden zijn.”

Dit leek hem niet gerust te stellen. Waarschijnlijk had hij voor zichzelf ook reeds deze bemerking gemaakt, maar de zinnigheid ervan meteen weer verdrongen.

“Ongelukkig genoeg,” zei hij, “weten we niet hoeveel tijd er nog voorhanden is in dit universum van ons. Een pijnlijke vaststelling, maar onoverkomelijk toch.” Een snelle zenuwtrek vervormde even zijn mond.

“Horloges bestaan nog niet zo lang. Enkele eeuwen slechts. Zij kunnen dus nog niet zoveel schade hebben aangericht.” Opeens was ik zondermeer bereid in zijn waanvoorstelling te geloven, ja zelfs dit macabere spel mee te spelen, in de rol van verdedigend advocaat.

Hij hief een vermanende vinger op. “Maar er zijn er zo veel van! Duizenden en miljoenen horloges die met wrede honger de resterende tijd wegtikken.”

“Toch meen ik dat u tijdmeting met de tijd zelf verwacht,” wierp ik tegen.

“U bent niet de eerste die deze tegenkating formuleert, hoewel sommigen het op een meer ... wiskundige manier deden. Ook ten overstaan van deze lieden hield ik vast aan mijn stelling.”

Op dat ogenblik leken zinnigheid en logische deductie verder weg dan ooit. Toch moest ik voor mezelf toegeven dat zijn theorie iets aantrekkelijks had, iets magisch. Ze leek niet helemaal van enige poëtische schoonheid verstoken: horloges die de substantie van de tijd wegvreten. De blinde dichter die in de Nationale Bibliotheek rondwaarde had geen beter verhaal kunnen verzinnen.

Niettemin kon ik Señor Fronesis hieromtrent niet involgen. Ik had me een ogenblik lang laten meeslepen door zijn kundige retoriek, door zijn aristocratische uiterlijk. Mijn gezond verstand zei me echter niet verder in te gaan op zijn theorie. Ze hoorde bij die verzameling theorieën die charlatans en schizofrene geleerden overal ter wereld om de haverklap debiteren en waarmee ze de kranten halen omdat deze de voorkeur geven aan sensatie boven het verspreiden van echte informatie. Als ik journalist geweest was, had ik Señor Fronesis met me meegenomen naar een confiteria en zijn verhaal opgetekend, en had ik een artikel over hem en zijn theorie geschreven. Maar ik was geen journalist.

“Het beste bewijs van mijn theorie,” zei hij, een tikkeltje mismoedig, “is het onweerlegbare feit dat wij bij het ouder worden zoveel van ons verleden verliezen. Onherroepelijk verliezen wij wat we ooit waren en wat we ooit beleefden.”

“U bedoelt: dat we ons steeds minder van het verleden kunnen herinneren.”

“Formuleert u het zoals u zelf verkiest. Deze vergetelheid kan toch alleen maar duiden op een afbreken van dat verleden, van de materie van de tijd zelf?”

“Wilt u beweren dat vroeger, voor er klokken of horloges of chronometers bestonden, de mensen zich veel beter hun verleden konden herinneren?”

“Maar natuurlijk konden ze dat. Kent u niet de klassiekers? Is het niet Seneca, in zijn brieven aan Lucillius, die ons de haast perfecte reconstructie van zijn kindertijd heeft nagelaten? Is er niet de Chinese wijsgeer Hui Tzu (die de paradox van Zeno over Achilles en de schildpad herhaalde in zijn parabel over de stok waarvan men elke dag de helft afsnijdt en die als dusdanig oneindig blijkt), die stelde dat hij zich nog precies kon herinneren wat hij gegeten had op elke ochtend van de week na zijn zesde verjaardag? Zelfs de Britse ontdekkingsreiziger Richard Burton beschreef hoe hij over een machtig geheugen beschikte, en toen reeds kende men horloges!”

“Het is algemeen bekend dat Burton niet bepaald eerlijk omsprong met de waarheid,” argumenteerde ik.

Hij haalde verongelijkt de schouders op. “De andere voorbeelden liegen er alleszins niet om. En zo zijn er nog veel meer. Vroeger was het verleden veel standvastiger dan nu. Kunt u zich herinneren wat u gegeten hebt in de week na uw zesde verjaardag?”

“Mijn antwoord zal u niet ontgoochelen: ik heb terzake helemaal geen herinnering. Maar wat bewijst dit? Niets anders dan dat sommige mensen een goed geheugen hebben en anderen een zwak.”

Hij wierp weerom een achterdochtige blik op de uitgestalde chronometers, en dan een andere blik naar buiten waar in de nog steeds hete namiddaglucht de passanten onverschillig aan het winkeltje voorbij liepen. Binnen voelden we ons als chrononauten in een ander tijdperk verdwaald.

Opnieuw wilde ik een argument tegen zijn theorie formuleren, toen de eigenaar van het pand, een kromme, bleke man die ooit erg groot moest geweest zijn, naderbij kwam. Op zijn gezicht droeg hij de afwijzende uitdrukking van alle uitbaters van deze winkeltjes. Hij droeg een donker versleten pak, een ouderwets hemd zonder kraag of das en gele lakschoenen. Zijn ogen waren flets, onscherp. Hij verspreidde de geur van goedkope eau-de-Cologne. Hij had ons zo lang gedoogd, maar nu leek onze aanwezigheid hem teveel.

“Wij kijken nog even rond,” zei ik, hoewel ik me reeds een ivoren briefopener gekozen had uit zijn collectie. Ik had me het voornemen gemaakt nadien ook nog even te gaan snuffelen in een tweedehands boekenzaak verderop, maar het gesprek met Señor Fronesis liep wat uit de hand.

“U doet maar waar u zin in hebt,” gromde de oude man. Zijn tongval klonk vreemd, alsof hij zijn jeugd in een ander land had doorgebracht. Wegschuifelend verzette hij een voorwerp hier, een voorwerp daar, telkens een kleine stofwolk opwerpend.

Fronesis keek hem misprijzend achterna. “Dat wij ons dienen te onderwerpen aan de achterdocht van een dergelijk volkje, dat gaat toch wat te ver. Heel binnenkort zal dit soort mensen uit de binnenstad verdwenen zijn, en maar goed ook.”

Ik negeerde de duidelijk antisemitische toon van zijn opmerking, die hem niet tot eer strekte maar vaker dan men wel denkt voorkomt bij de gegoede burgerij. “En met hen verdwijnen winkeltjes als deze, tot spijt van mensen zoals wij. Waar gaan we dan op zoek naar oude voorwerpen en zeldzame boeken?”

Hij schudde het hoofd. “De ware liefhebber vindt steeds wat hij zoekt. En altijd vindt hij het per toeval, nooit opzettelijk. Is u dat nog niet opgevallen? Ondertussen hebben we ons verwijderd van ons eigenlijke gespreksonderwerp.”

“Ik vroeg me af of de mate waarin men zich het verleden kan herinneren geen kwestie is van, hoe zeg ik dat best, van persoonlijke kwaliteiten?”

Hij haalde de schouders op. “Er zullen altijd nog wel mensen zijn met een goed geheugen, dat bestrijd ik niet. Maar u kunt niet over de bewijzen heen kijken: staaltjes van herinnering, klaar en meedogenloos, zoals deze waarvan de klassieken getuigen, zijn nu onvindbaar.”

“Mag ik u vragen: is dit een theorie waarover u lange tijd nadacht, of is ze geïmproviseerd?”

Hij keek verontwaardigd. “Geïmproviseerd?” schatte hij, alsof het een belediging betrof. “Ik heb niet de gewoonte, en ook heb ik nooit de gewoonte gehad, mij geheel onvoorbereid op dergelijk diepzinnig terrein te begeven.”

Deze uitspraak, de precieze woordkeuze hiervan, verried opnieuw zijn militaire achtergrond. “U hebt dus deze materie grondig bestudeerd.”

“Ik heb gedaan wat iedereen van mijn generatie in zijn jonge jaren deed: ik heb de klassieke werken gelezen, de filosofen, de grote denkers uit de wereldgeschiedenis. Van Plato tot Spinoza. Mijn theorie is langzaam gegroeid. Ze heeft er verscheidene jaren over gedaan om te rijpen tot wat ze nu geworden is: een logisch systeem. Niet bij toeval gebruik ik deze termen: groeien en rijpen, want het ging inderdaad om een groeien en rijpen, als een biologisch proces. Een dergelijke theorie schudt men niet zomaar uit de mouw.”

Ik bedacht, hoewel uitsluitend voor mezelf, dat Spinoza wellicht enige Joodse achtergrond kon aangewreven worden. “Een befaamd schrijver, die deze stad zeer nauw aan het hart ligt, zou zeker belangstelling voor u en uw theorie hebben, Señor Fronesis. Hebt u die man al opgezocht?”

Met mijn geheel onschuldig bedoelde vraag bracht ik hem van zijn stuk, dat merkte ik meteen. “U verwijst toch niet naar de directeur van de Nationale Bibliotheek, Señor Borges?” mompelde hij. Plots was hij zijn breedspraak kwijt, het weidse landschap van zijn theorie. Niets bleef er van over. “Ik hoef die man niet,” zei hij bondig. En in die bondigheid lag de essentie van zijn afkeer. “Die man kent maar één ambitie!”

“En wat mag die dan wel zijn?”

“De geschiedenis van de eeuwigheid te schrijven! Dat is zijn waanzinnige ambitie. Kunt u zich zo iets monsterlijks voorstellen? De mens heeft zijn hele verleden verloren, maar deze man wil de eeuwigheid beschrijven.”

“Ach, het is slechts een literair ondernemen. U moet daar niets méér achter zoeken. Literatuur kan niet naar de waarheid zoeken, alleen maar een verzameling mooie leugens opsommen.”

“Precies deze verlangens stelt hij ons voor als de werkelijkheid. U herinnert zich toch wel zijn essays over schrijvers die niet echt bestaan. De man tast, op die manier, de fundamenten van de werkelijkheid aan.”

Ik kon nauwelijks een lach bedwingen. “Net daarom meen ik dat u hem op de een of andere manier genegen zou moeten zijn. U doet namelijk precies hetzelfde.”

Mijn luchtige manier van doen beviel hem echter helemaal niet. Zijn gezicht betrok, rimpels werden dieper, ogen samengeknepen, een frons, de handen verkramppt. De antipathie zat erg diep. Ik had, onvoorzichtig maar ook onwetend, een *faux pas* gemaakt.

“Er is,” fluisterde hij, alsof hij niet wilde dat onbestaande toevallige passanten zijn woede hoorden, “geen enkele affiniteit tussen mijzelf en deze heer, wiens naam ik liever niet over mijn lippen laat komen. De man is een onverbetterlijk fantast. Ik, mijnheer, laat mij slechts in met wetenschappelijke theorieën.”

Opnieuw kwam de oude eigenaar van het winkeltje dichterbij, waarschijnlijk verontrust door de opwindende stemmen. Vermoedde hij de mogelijkheid van een slaande ruzie? Wilde hij de inboedel van zijn zaak veilig stellen voor gewelddaden?

“Wil een van de heren misschien een origineel Breitling horloge kopen?” vroeg hij. Een geheel ongewoon en zelfs onwaarschijnlijk voorstel: voor het eerst in mijn leven kreeg ik in een dergelijk pand koopwaar aangeboden, ja zelfs opgedrongen.

Señor Fronesis draaide zich bruusk om naar de man. “Kunt u zich herinneren wat u gegeten hebt op de ochtend van uw zesde verjaardag?” Zijn toon liet een niet mis te verstane minachting horen.

De oude man fronste. Hij vond dit maar een hoogst merkwaardig verzoek. Toch wilde hij niet zijn reeds opgewonden bezoek voor het hoofd stoten. “Op de ochtend van mijn zesde verjaardag, en dat herinner ik mij nog alsof het gisteren was, at ik een sinaasappel — kostbaar en zeldzaam in die tijd — een stuk roggebrood met geitekaas, en daarbij dronk ik een tas melk. Daarmee moest ik het dan stellen tot ‘s avonds. Middageten was er toen niet bij. Hard werken en naar school gaan, dat wel. Kan dit uw nieuwsgierigheid voldoen?”

Een ogenblik lang heerste in het winkeltje, waar de zware geur van verschaalde talk hing, een pijnlijke stilte, die des te merkwaardiger was omdat buiten steeds meer lawaaiige passanten rondliepen. Vervolgens, met een merkwaardige zelfbeheersing, draaide Señor Fronesis zich naar mij om, en gromde: “Het is een samenzwering. Ik waarschuw u: het is een samenzwering.” Hij zou daar misschien nog iets aan toegevoegd hebben, doch de al te nadrukkelijke aanwezigheid van de eigenaar weerhield hem. Hij draaide zich om, stijfjes, en verliet de winkel met de geschokte waardigheid van de echte aristocraat.

“Wat een bizar personage,” zei de eigenaar, nadat de winkeldeur zich gesloten had. “Toch geen persoonlijke vriend van u, hoop ik.”

“Hij schijnt de klassiekers goed te kennen,” zei ik, mij onwillekeurig verplicht voelend Señor Fronesis te verdedigen tegen bevooroordeelde aantijgingen.

“Ongetwijfeld,” zei de oude man. “Wilde u misschien een Breitling kopen? Ze dateren van uit de oorlog, originele modellen, maar onverwoestbaar.”

Ik keek naar de horloges. Daarnet hadden ze een bewonderswaardige eensgezindheid vertoond in het aanduiden van de tijd. Nu echter liep de linkse meer dan een volle minuut achter op de rechtse. Was er dan toch sprake van een samenzwering? ■

Poëzie van

Gie Van den Vonder

Meneer Parkinson

Sinds hij er is, aarzelt haar voet,
zoals je in het donker op de trap
de laatste trede niet vermoedt.

Haar handen bewegen alsof de wind
haar gebaren uitrafelt, slechts
in slowmotion met elkaar verbindt.

Haar mond spreekt met een echo,
alsof haar woorden even natrillen,
nooit volledig uitgesproken zijn.

Als een onverstoorbare bezoeker
die bij haar een eigen kamer heeft,
zo is hij altijd aanwezig.

Gie Van den Vonder
(Uit de bundel 'Verhaal').

November

Vergeten tussen herfst
en winter, herbeleef je haar
moeizame stap naar de uitgang.
Hier is geen weg terug.

Als een schaduw tussen motregen
verdwijnt ze in dat aquarel-
zwarte land. Elke pas brengt
met ijskoude seconden

verleden aan. Dag na dag na
jaar. Bij valavond weet je.
Geschiedenis vult een lege
straat. Al zweeft ze tussen

tijd en je gedachten, ook zij
staat in je genen gegrift.
Zelfs de eerste sneeuw dekt
nooit haar afwezigheid af.

Gie Van den Vonder
(Uit de bundel 'Verhaal').

Een kortverhaal van

Gie Van den Vonder

Opa koek?

‘Sam, Sa-am?’

‘Sam, verdomme, waar zit je?’

Dat ellendige kind ook. Amper drie jaar en als een echte vrouw laat ze me naar haar pijpen dansen.

‘Opa, ik wil buiten spelen. Opa, ik wil binnen spelen. Opa, ik wil drinken. Opa, ik heb honger. Neen opa, niet voor een appel.’

En wat doet opa dan? Opa geeft haar een koek. Opa haalt een fruitsapje uit de koelkast, want melk lust ze niet meer. Opa komt mee naar binnen, al schijnt de zon voor een keer. Opa gaat mee buiten spelen als het regent. En als opa dan even naar toilet moet, twee minuutjes, dan verdwijnt dat kind en speelt verstoppertje met een of ander imaginair vriendinnetje. Ik ben er zeker van dat ze achter een hoekje met mij staat te lachen.

‘Sam? Sammeke?’ Een idee! ‘Wil Sammeke een ijsje?’ Ik roep zo luid ik kan, maar niet de minste reactie. Zit ze ergens tussen de bomen of de struiken?

Ik hou, meestal, van de plek waar ik woon. Platteland, met veel groen en achter de tuin een lapje bos achter de klassieke afsluitingsdraad. Een aangename buurt, waar het goed is kinderen op te voeden. Nu echter wens ik al die struiken en bomen en planten naar de woestijn. Waar zit dat kind?

Het zal toch niet waar zijn? Als een gek ren ik naar de waterput achter de garage. Gelukkig, het deksel ligt er nog op. Natuurlijk ligt het er nog op, idioot! Je kan het zelf met moeite optillen. Wat zou een kleuter van drie dat kunnen? Zweetdruppels lopen over mijn gezicht en mijn ademhaling lijkt meer op een piepende blaasbalg. God, ik ben te oud voor dit soort spelletjes.

‘Sam? Sammeke?’

Als oma nu thuis was, zou het geen probleem zijn. Als zij eenmaal roept, komt Sam dadelijk naar haar toe. Maar oma moest natuurlijk naar een bijeenkomst van een of andere vrouwengroepering.

Ik loop door tot aan het einde van de tuin, maar hoe ik mijn stem ook schor schreeuw, Sam laat zich niet zien.

Ze zal toch niet binnen zijn? Ik draai me om en wil het terug op een loopje naar het huis zetten. Omdat de blaasbalg nog altijd piept, doe ik het rustiger aan. Sinds dat kind kan stappen is geen plek in huis nog veilig. Ik herinner me nog als gisteren hoe ze, amper twee jaar, in de kleerkast van onze slaapkamer gekropen was en in slaap gevallen op een deken dat daarin lag.

Als ik bijna aan ons huis ben, zie ik mijn buurman nonchalant tegen de muur geleund staan.

‘Speelt ze verstoppertje?’

Buurman en zijn vriendin wonen hier nu een maand of vier. Onze vrees toen we hoorden dat er jonge mensen kwamen wonen bleek snel ongegrond. Geen luide boenkeboenke muziek, geen getier noch slaande deuren. Een gewoon, alledaags koppeltje met een mooie toekomst voor zich. Toen verdween zijn vriendin. Sindsdien leeft hij erg teruggetrokken.

‘Ja, kinderen. De problemen beginnen al voor ze geboren zijn,’ zucht hij.

‘Ik ga binnen eens kijken. Misschien ligt ze daar ergens te slapen,’ antwoord ik terwijl ik verder ga.

'Sam? Sammeke waar ben je?' roep ik nog eens. Binnen roep ik haar naam in de woonkamer en in de keuken. Ik kijk in mijn bureau. Geen reactie. Hijgend beklim ik de trap en kijk in de kasten van de slaapkamer. Ik open de deuren van de vroegere kamers van onze dochters, geen Sam te zien of te horen.

'Sam? Sammeke?'

Zou ze langs de voordeur... Neen, die draaiklink is voor haar nog te moeilijk. Haar broer van zes krijgt de deur nog maar net open.

Moedeloos sta ik rond te draaien op de overloop.

Zal ik iemand bellen? Stel dat er iets gebeurd is. Hoe zal oma reageren? En Annelies, onze dochter? En...en onze schoonzoon? Koude rillingen lopen over mijn rug.

'Sam? Sammeke? Waar is Sammeke?'

Wanneer ik terug in de tuin kom, is de buurman verdwenen. Ik ga helemaal naar achter en kijk naar de draadafsluiting van de tuin. Intact. Langs daar kan ze zeker niet weg. Achter in zijn tuin heeft buurman een plek vrijgemaakt waar hij plantjes heeft gezet. De rest ligt er maar verwilderd bij, maar het onkruid is zeker niet hoog genoeg opgeschoten om Sam te verbergen.

'Sam? Sammeke? Sammeke waar ben je?'

Dit wordt meer en meer een nachtmerrie bij klaarlichte dag. Zweet stroomt ondertussen over mijn lijf en niet omdat het een warme dag is. Mijn keel wordt toegeknepen en ik krijg het gevoel dat er minder en minder zuurstof in de lucht zit. Hoe kan dat kind nu verdwijnen? Ik ben amper twee minuten weg geweest.

Zal ik bij de buurman aanbellen? Ik verwerp het idee. De man heeft zelf al problemen genoeg sinds zijn vriendin er vandoor ging. En de burens langs de andere kant zijn niet thuis.

'Sam?' Ik hoor onrust in mijn eigen stem. 'Sammeke, waar ben je? Opa vindt dit niet leuk.'

Op dat ogenblik hoor ik de bel gaan. Ik haast me naar de voordeur. Zou Sam dan toch...

'Goede dag meneer, wij wilden even met u over God praten.'

'Weet je wat ik van God wil weten,' schreeuw ik hun in het gezicht, 'waar hij met mijn kleindochter gebleven is.' Ik knal de deur voor hun neus dicht. 'God nog aan toe,' sakker ik terwijl ik andermaal de trap op klim om boven op alle kamers nog eens te gaan kijken.

'Sam? Sam?' Andermaal geen reactie. Ik ga naar de leefkamer en plof me in de zetel. Ik weet het niet meer. Wat moet ik doen? Ik staar naar het dode scherm van het televisietoestel. Ik zie het al voor me: een oproep van Child Focus. Zal ik de politie bellen? Ik ga me niet belachelijk maken. Oma dan maar? Die zal niet gelukkig zijn dat ik haar wegroep, die ene keer dat ze eens ergens naartoe gaat. Of mijn dochter? Neen, die staat nog even voor de klas en heeft haar gsm beslist uitgeschakeld. Ik sta op en loop opnieuw de tuin in.

'Sam? Sammeke? Sam, waar ben je.'

Hoor ik daar geritsel achter die struik? Ik ren er naartoe. Als ik op een meter van de struik ben, springt de kat van de afwezige burens er uit. Ik schrik, struikel, val. Languit lig ik op de grond. Voor mijn neus staart de kater me aan met een uitdagende grimas.

Ik duw me in twee keer recht, wrijf over mijn knie en voel pijn in de pols waarmee ik probeerde mijn val te breken.

Ik kijk tussen de struiken of Sam daar ergens uithangt. De laatste tijd gaat ze in de namiddag niet meer slapen, maar je weet maar nooit. Op het laatste kerstfeest had ze zich ook in een hoekje neergeveld en was ze in dromenland verzeild.

Ik kijk op mijn horloge. Is dat al een uur dat ik haar zoek? Ik heb ergens gelezen dat de eerste uren cruciaal zijn. Ik moet iemand bellen. Misschien nog niet de politie, maar zeker oma.

'Hoe kan je haar nu kwijt raken?' Oma's hoofd ziet knalrood. Op de fiets van haar zus is ze naar huis gespurtd. 'Je hebt haar toch niet alleen gelaten in de tuin om op je computer kinderachtige spelletjes te spelen.'

'Ik, euh, toilet...' Schaamrood kruipt op mijn wangen. 'Ik heb overal gezocht, van onder tot boven. Nergens.'

'Ja, ik ken jouw manier van zoeken,' sneert ze. 'Zelfs iets dat voor je neus ligt, vind je niet.' Ze stapt resoluut naar de tuin.

'Sammeke, oma is thuis. Waar is Sammeke?'

Geen reactie. Minuten later heeft oma de weg die ik al twee keer heb afgelegd, ook onderzocht. De donderwolk op haar gelaat wordt met de minuut dreigender.

'Ik ga even bij de buurman horen.'

Ze hoort mijn opmerking niet dat hij in de tuin was, toen ik mijn zoektocht begon. Hij zou het toch gezegd hebben als hij haar gezien had.

***

'De buurman doet niet open. Waarschijnlijk niet thuis.'

'Maar hij was daarstraks nog thuis.'

'Hij zal ondertussen vertrokken zijn.' Het klinkt bars.

Ik zucht. Liefst verdween ik uit haar zicht. Tegen deze ontketend moederinstinct kan ik onmogelijk op.

'Heb je Annelies gebeld?'

Ik kan niet anders dan ontkennen.

'Waarom niet? Niet in je opgekomen? Waar zijn jouw gedachten?' Ze grijpt naar de telefoon en tikt het nummer van onze dochter in.

'Antwoordapparaat!' Ze vraagt Annelies om terug te bellen. 'Waarom hebben ze een gsm nodig,' richt ze zich naar mij zodra ze ingelegd heeft. 'Als je hen echt dringend moet bereiken, zijn ze onvindbaar.'

Ik zie dat ze het nummer van de lokale politie opzoekt. 'Zou je niet eerst naar Nicky bellen?'

'Wat kan die komen doen? Nog eens overal gaan kijken? De tijd dringt.'

Ik zet me in de zetel en berust er in dat ik alle kwalen uit de doos van Pandora over me heen zal krijgen.

'Inspecteur,' zegt oma met schroom, 'onze kleindochter is verdwenen.'

Ik hoor hoe ze naam en adres geeft en enkele vragen beantwoordt. Dan legt ze op.

'Het was onze wijkagent. De OGP of zoiets moet komen. De inspecteur zal het nodige doen.'

Na enkele stappen keert ze zich om. 'Je had hen dadelijk moeten bellen.' Haar blik is vernietigend. 'Ik kan het toch niet helpen dat ik naar het toilet moest. Hoe denk je dat ik me voel?'

'Jij! Jij! Het is altijd wat met jou. Zeker als het om de kinderen of kleinkinderen gaat, dan heb je nooit tijd. Dat was vroeger zo en dat is nog altijd zo.' Ze draait haar rug naar mij en stevent naar de keuken. Ik hoor hoe ze een kop koffie inschenkt.

'Wil je ook een kopje?' roept ze.

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Hoe vaak werd een verhitte discussie tussen ons niet met een kopje koffie bedaard. Het is een constante in onze relatie.

Ik hoor hoe een politiesirene de straat inkomt. Ik sta op en ga naar de voordeur. Ik wil de inspecteurs niet laten wachten.

'Kan je me precies vertellen wat er is gebeurd?' vraagt een man die zich voorstelde als officier van de Gerechtelijke Politie.

Ik doe het verhaal van mijn toiletbezoek en vertel dat Sam verdwenen was wanneer ik terug in de tuin kwam. De agent onderbreekt me niet. Af en toe noteert hij een woord.

'Je bent zeker dat je dochter of schoonzoon niet is langs geweest en haar meegenomen heeft?' Hij kijkt me aan en ziet dat ik aarzel.

'Ik heb hen nog niet durven verwittigen,' zeg ik met moeite.

‘Ik, euh, ik heb haar proberen te bellen,’ komt oma tussen. ‘Haar gsm stond af. Dat is meestal zo.’

‘De dochter geeft les,’ zegt de wijkagent tegen de officier. ‘De school is vlakbij. Misschien kan een van jullie haar gaan verwittigen en vragen of ze Sam heeft opgehaald.’

Oma kijkt me aan. ‘Doe jij dat maar.’ Tot mijn verbazing heeft de officier geen bezwaar. Een geruststelling. Ik neem mijn jas en vertrek. Aan de schoolpoort bots ik bijna op Annelies.

‘Wat is er met Sam?’

‘Verdwenen! Weg.’ Ik voel hoe tranen achter mijn ogen dringen om naar buiten te komen.

‘Hoe kan dat nu? Heb je de politie verwittigd? Haal Matt, die is nog in zijn klas. Hij mocht bij de juf blijven terwijl ik...’

De rest van haar woorden versta ik niet meer want ze rent naar ons huis.

Ik voel hoe een ijzeren hand mijn hart in een greep houdt. Ik duizel, ga even tegen de schoolmuur staan en adem diep in en uit. Mijn zicht vertroebelt door opkomende tranen. Met een zakdoek bet ik ze weg.

Als ik mijn kleinzoon ophaal in zijn klasje stelt hij gelukkig geen vragen. Ik zou niet weten wat ik hem moest vertellen. Hij vertelt honderduit wat hij die dag in de klas allemaal gedaan heeft.

‘Kijk, opa, een helikopter.’ Ik hoor ook het geluid en zie hem boven de school cirkelen. ‘Een politiehelikopter!’ zegt hij. ‘Je hebt toch niets mispeuterd, opa? Want dan komen ze jou zoeken.’ Hij lacht plagerig en knijpt eens in mijn hand. Ik schaam me diep.

***

De officier vraagt of hij me even apart kan spreken. Angstzweet breekt me uit. Ziet hij me toch als een verdachte? Misschien denkt hij wel dat ik het kind iets heb aangedaan. Hij vraagt me te gaan zitten op de enige stoel in mijn bureau.

‘Kijk,’ begint hij en bekijkt me vanuit de hoogte, ‘we beschouwen dit als een onrustwekkende verdwijning. Child Focus is verwittigd en je vrouw zoekt enkele foto’s van je kleindochter. Nu zou ik willen dat je vanaf het ogenblik dat je je kleindochter alleen liet, alles nog eens verteld.’

‘Je denkt toch niet dat ik...’ Ik krijg de woorden met moeite gezegd.

‘Neen. Helemaal niet, maar misschien is er iets dat je je nu herinnert dat belangrijk is.’

Ik vertel nogmaals over het toilet en dat, toen ik terug buiten kwam Sam weg was. Ik vertel dat de buurman buiten was en dat die alleen vroeg: ‘Speelt ze verstoppertje?’ en vervolgens zei: ‘Ja, kinderen. De problemen beginnen al voor ze geboren zijn.’

‘Wat bedoelde hij daarmee?’

Ik antwoord dat ik geen idee heb maar vertel hem wel wat er enkele weken voordien gebeurd is.

Ik had de hele zondag discussies gehoord terwijl ik op het terras een boek las. Hij brulde een soort Bargoens, zijn vriendin slingerde even onverstaanbare kromtaal naar hem.

Nu ben ik niet het type dat zich met Jan en alleman wil bemoeien. Ik laat ieder huisje geduldig zijn eigen kruisje dragen zonder dat ik betweterig met oplossingen kom aandraven. Die zonnige zondag dus, hoorde ik, nadat enkele tassen of borden aan scherven waren gevallen een ademloze stilte. Of ik nu wilde of niet, ik spitste mijn oren... Met een droge knal vloog de voordeur dicht. Ik schrok zo dat mijn tuinzetel er van verschoof.

Ik wachtte nog een paar tellen en net toen ik uit de zetel wou opstaan, hoorde ik voorzichtig de achterdeur open gaan. Zijn vriendin kwam, de ogen vol tranen, buiten. Gelukkig kwam mijn vrouw op dat ogenblik op het terras en ontfermde zij zich over de jonge vrouw. Ze vroeg oma om even te mogen telefoneren naar haar mama.

‘Hij heeft mijn gsm en mijn bankkaart meegenomen,’ zei ze tegen oma. ‘En ik ken zelfs mama haar telefoonnummer niet uit het hoofd.’

‘Opa zal dat wel even opzoeken,’ antwoordde mijn vrouw terwijl ze de jonge vrouw een glaasje water gaf. Via internet heb ik het nummer opgezocht en een uurtje later stapte de jonge vrouw in de wagen van haar moeder.

‘Sindsdien heb ik haar hier niet meer gezien en de buurman slechts heel sporadisch.’

De officier knikt alleen maar terwijl ik mijn verhaal doe.

‘De man in kwestie is blijkbaar niet meer thuis, hoorde ik van je vrouw, maar we zullen hem zeker ondervragen.’

‘Hoe moet het nu verder?’ vraag ik snakkend naar een geruststellend woord.

‘We zullen de onmiddellijke omgeving uitkammen en ik heb een speurhond naar hier gevraagd.’

Spontaan wil ik vragen waarom, maar de vraag sterft op mijn lippen. Zal ik me niet nog meer verdacht maken als ik dat vraag?

‘Wou je nog iets vragen?’

‘Euh, neen, waarom?’

‘Ik dacht het maar.’ Hij kijkt nog eens op het papier waar hij andermaal enkele notities op nam en zegt dan: ‘Goed, voorlopig kunnen jullie niets meer doen. Wij gaan de buurt onderzoeken, bij bureaus vragen of zij iets gezien hebben. Ook speurt een helikopter of een kleuter ergens alleen rondloopt of zo. En dan kunnen we alleen maar hopen.’

Ik weet niet of hij dat laatste ook werkelijk zegt, het is het enige wat momenteel door mijn gedachten maalt. Ik knik en blijf verweesd achter.

Als ik dan toch mijn bureau verlaat, zie ik dat de voordeur op een kier staat. Liet oma de deur ook op een kier staan als ze deze middag vertrok? Het zou niet de eerste keer zijn. Zal ik het haar vragen? Neen, beter niet want dan zal ze zeggen dat ik het op haar wil afwentelen.

In de woonkamer maakt Matt zijn huiswerk. Als hij even zijn hoofd opricht, lijkt het of hij mij verwijtend aankijkt. Ik wou dat ik de tijd twee uur kon terugdraaien. Dan zou er niets gebeurd zijn. Ook oma en mijn dochter zitten gespannen aan de tafel. Voor hen liggen foto’s van Sam. Ondeugende Sam, lachende Sam, pruilende Sam. Mijn petekind in al haar gedaanten.

‘Welke foto zullen we doorgeven voor Child Focus?’ vraagt mijn vrouw aan Annelies. ‘Wat dacht je van deze, met dat mooie kleedje?’ Ze laat een foto zien die ik vorige maand maakte. Weer voel ik tranen opkomen. Zelfs als alles goed komt, zal dit een blijvend litteken nalaten.

De bel gaat. ‘Dat zal Nicky zijn,’ zegt mijn dochter. ‘Ik heb hem gebeld.’

Liefst verdween ik, maar eens moet die confrontatie toch komen. Als hij binnen komt, begint mijn dochter hartstochtelijk te wenen. Ze gooit zich in zijn armen.

Hij kijkt naar mij. Eén verschroeiende blik. Geen ‘dag opa’ zoals gewoonlijk. Alleen die verschroeiende blik. Twee seconden. Dan kijkt hij weg.

Ik begrijp zijn reactie. Hoe zou ik zelf gereageerd hebben als iemand mijn dochters iets had aangedaan?

Er wordt opnieuw gebeld. Annelies springt hoopvol op. Als ze de deur opent, stapt ze verschrikt achteruit. Een agent met een speurhond vult de deuropening.

Zodra Matt de hond ziet, verschuilt hij zich achter de benen van zijn papa.

‘Hebben jullie iets dat je dochter gedragen heeft?’ vraagt de politieman. Annelies haalt een truitje uit de rugzak die ze vanmiddag mee had toen ze Sam naar ons bracht. Even ruikt de hond aan het kledingstuk en vertrekt snuffelend door het huis. Woonkamer, keuken. Voor de deur van het terras blijft hij snuivend staan. De agent schuift de deur open.

De hond begint verwoed aan zijn lijn te trekken. Hij kruist het terras van links naar rechts. Dan loopt hij in de tuin van hier naar daar.

Voor de deur van de garage blijft de hond staan en blaft.

Ook in de garage heb ik gekeken. Of niet? Ik weet het niet meer.

De agent voelt aan de deur. Op slot.

‘Kan iemand die deur losdoen?’ Ik heb de sleutel op zak.

De hoop dat Sam in de garage zit, is vijf seconden later vervlogen. De hond maakte een rondje om de auto,

snuffelt aan het portier en komt terug naar buiten. Opnieuw trekt hij aan zijn leiband. Hij wil verder de tuin in. Achter in de tuin blijft hij stokstijf staan en gromt.

Ik zie dat de politieman naar zijn walkietalkie grijpt en druk begint te praten.

Annelies houdt het niet meer en rent de tuin in. Als ze de hond nadert, keert die zich naar haar en ontbloot zijn tanden.

'Zit,' zegt de agent. De hond gehoorzaamt onmiddellijk en gaat naast het been van zijn begeleider zitten. 'Die plantjes,' vraagt de agent en wijst naar de tuin van de buurman, 'staan die daar al lang?'

Annelies roept me en speelt de vraag door.

'Je weet toch wat dat is?' vraagt de agent als hij mijn vragende blik ziet. Hij wijst in de richting van het plantenperkje dat mijn buurman, de eerste dag van zijn aankomst had klaargemaakt. Ik dacht toen: een man met groene vingers, maar de rest van de tuin bleef een wildernis. Ik ben een botanische analfabeet. Ik haal mijn schouders op. 'Planten en kruiden zijn de afdeling van mijn vrouw,' wil ik zeggen, maar nog voor ik de woorden kan uitspreken heeft de agent gezegd dat het cannabisplantjes zijn. 'Ik heb de collega's van de drugbrigade al opgeroepen,' besluit hij.

'Cannabisplantjes,' zegt oma. 'Wie had dat gedacht?'

Mijn hoofd staat op barsten. Door mijn schuld komt de buurman nog meer in de problemen.

'Wij gaan in de buurt zoeken,' beslissen mijn dochter en haar man. 'We kunnen hier niet blijven staan en niets doen.'

Mijn vrouw komt naast me staan. 'Je denkt toch niet dat de buurman Sam iets heeft gedaan?' fluistert ze terwijl haar hand in de mijne schuift.

'Maar neen,' probeert ik haar angst weg te praten. 'Het is niet omdat hij een paar plantjes in zijn tuin heeft staan dat hij een ontvoerder is. Je kan dit moeilijk een plantage noemen.'

'Neen, maar het zijn toch twintig plantjes.' Haar hand omknelt de mijne.

Ik zie hoe mijn schoonzoon over de omheining klautert. Hij gaat in het bosje achter de tuin op zoek naar zijn dochter. Ik weet dat het zinloos is. Hoe kan een kleuter over een meter hoge afsluiting. Toch begrijp ik zijn reactie wel. Het hulpeloos wachten maakt alles nog pijnlijker.

Ons huis lijkt ondertussen op een politievesting. Een andere politieman komt met de wijkagent naar ons toe. Hoofdinspecteur Loomans, wordt hij voorgesteld. Hij leidt de drugsectie.

'Maak jullie klaar,' beveelt hij in de walkietalkie terwijl hij naar de begeleider gaat, die nog achter in de tuin staat.

De wijkagent blijft op het terras staan. 'Hoe zit het met de zoektocht?' vraag ik met schorre stem. 'Kunnen wij iets doen?'

'Collega's zijn bezig met het buurtonderzoek. Ze vragen deur aan deur of iemand iets gezien of gehoord heeft en de helikopter blijft de wat verdere buurt afspeuren. Ik heb de collega's op het politiebureau gevraagd onmiddellijk te bellen als daar iets binnenkomt van een verdwaalde peuter. Voorlopig nog niets. Sorry, maar ik moet terug naar de combi,' zegt hij.

De moed zinkt me in de schoenen. Ik slik de krop in mijn keel weg.

***

In de tuin zie ik Loomans druk in gesprek met de hondengeleider. Ze wijzen in de richting van het dak van de buurman. Ik ga buiten en kijk ook. In een van de vensters van de bovenverdieping staat een hor.

'Mogen we langs je raam? Zo geraken we snel en ongemerkt binnen.'

Ik begrijp zijn bedoeling, maar nog voor ik kan antwoorden, geeft hij zijn manschappen reeds orders. Twee man aan de voordeur, twee aan de achterkant van de woning. Zelf gaat hij met twee mannen via het raam.

Als ik aan de trap kom om hem voor te gaan, houdt hij me tegen. 'We vinden het wel.'

Ondertussen zijn de inspecteurs die mee aan de inval zullen deelnemen, ook binnen gekomen. Ze hebben voor hun chef een kogel- en meswerende vest bij.

'Ik vraag jullie om asjeblieft binnen te blijven. We willen geen enkel risico lopen. Je weet maar nooit wat we daar binnen vinden.'

Opnieuw gaat de bel, alhoewel de deur op een kier staat. De wijkagent duwt de deur open. Ik wil hem vragen of hij iets meer weet over Sam, maar hij duwt me opzij terwijl hij de hoofdinspecteur roept.

Loomans komt terug uit de achterkamer.

'Ik heb net doorgekregen dat de buurman een tijdlang was opgenomen in psychiatrie,' zegt de wijkagent.

Ik schrik. Sinds het voorval met zijn vriendin heb ik hem voor vandaag slechts eenmaal gezien. Daar maakte hij dus een allusie op toen hij die avond kwam vragen of ik geen fles wijn voor hem had. Hij zou de volgende dag opnieuw opgenomen worden, zei hij. Toen vermoedde ik in het ziekenhuis en dat hij daarom nerveus was. Maar hij was toen ook vooral dronken en lalde iets over zijn vier maanden zwangere vriendin en dat hij via een advocaat moest gaan om zijn eigen kind te kunnen erkennen. Nu besef ik ook waarom hij daarstraks zei dat kinderen al van voor hun geboorte voor problemen zorgden. Zou hij daarom... ik laat de gedachte geen kans en storm de trap op. Stel dat de buurman...

Nauwelijks boven hoor ik de gebiedende stem van Loomans, dan geweeklaag van de buurman en... geweest. Sam! Ik herken het geluid uit duizend. Ik schiet de kamer in. Nog voor ik aan het raam ben, zie ik een agent met een wenende Sam in zijn armen voor ons raam komen.

Ze lacht zodra ze mij ziet en steekt haar armpjes uit. 'Opa koek?' vraagt ze. ■

Poëzie van

Danny Rega

voorgelezen op Event 70

Kiss me quick (1961)

zestien en honderd meter mijlenver
hing ze met haar hoofd in de wolken
en tot haar wespentaille uit het raam

Elvis lag naast me aaibaar alert
iets verderop Presley uit de hoes
zijn grijsgedraaid vinyl onder de naald

ik wachtte geduldig tot de wind
ging liggen in de eik, de wilg
en moeders koffiepote niet meer floot

hield de naald boven het refrein
en liet 120 decibel op haar los:
'kiss me quick, because I love you so'

ze keek op, sloeg de ogen neer, het raam dicht
liet op hart en vinyl een diepe kras
later hoorde ik dat ze lesbienne was

Danny Rega

(Uit 'Elvis ingedicht' / 2010 / Poëzie naar hits van Elvis Presley)

De Levensboom (1905-1909)

Er zomeren nog herfstbloemen
in de bruingroene aarde,
waar diep mijn verlangen wortelt
wijnrank te zijn,

met takken die wenden en keren,
tot Byzantijnse spiralen kronkelen en krullen,
waar, verscholen in spadevormig lover,
het oog van Horus rode wijn traant.

Wordt dit mijn Levensboom,
leidt dit labyrint naar eeuwig leven
waar geen ent kan groeien
op het zinloze ornament dat Sterven heet

of ligt, tussen Verwachting en Vervulling,
als een tedere valstrik,
slechts dat ene leven slechts die ene dood?

Danny Rega

(Uit 'Raadsels in Goud' / 2012 / Poëzie naar schilderijen van Gustav Klimt)

Gustav Klimt: 'De Levensboom'

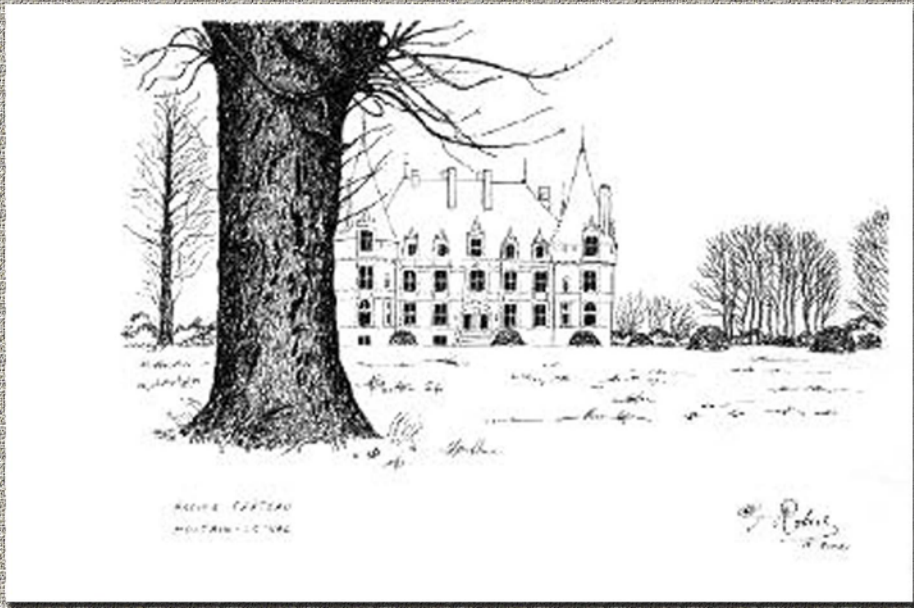

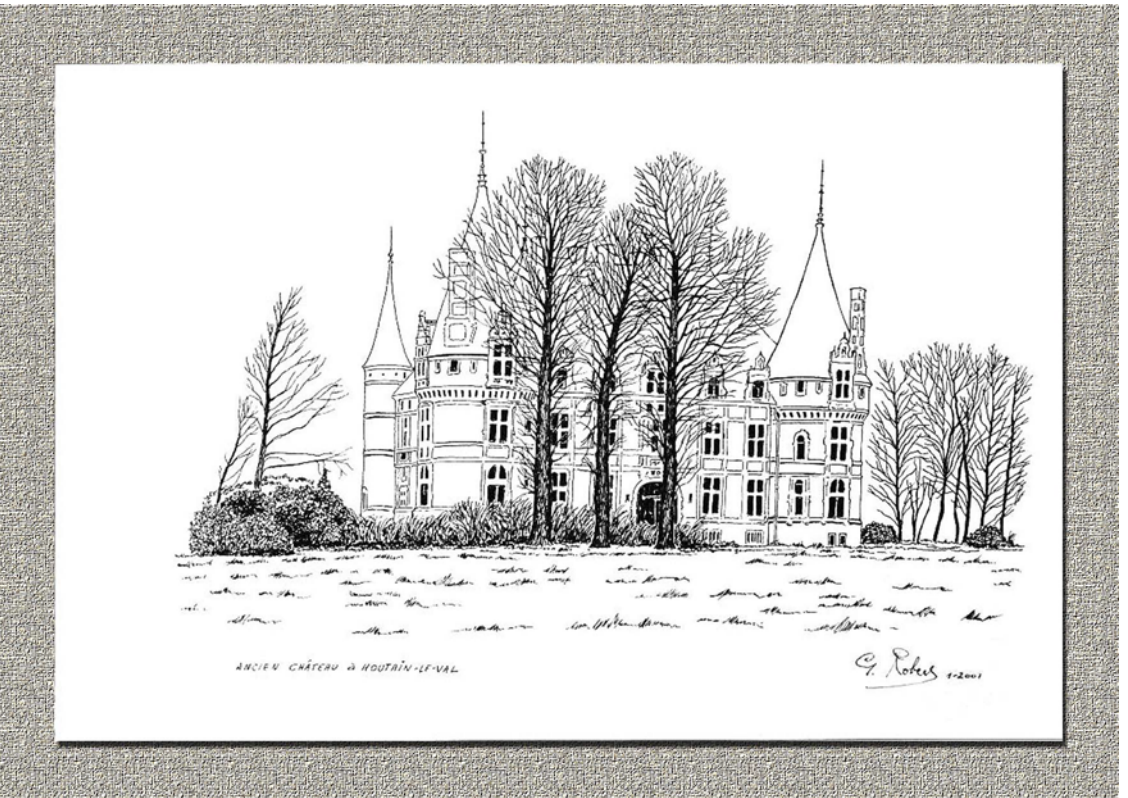

Les dessins de **Georges Robert**

Cinq dessins de Houtain-le-Val de notre artiste et fidèle collaborateur Georges Robert. Le château d'Houtain-le-Val offre une façade d'une très belle ordonnance, dont le châtelet d'entrée flanqué de tours rondes date du XVIe siècle. A l'arrière, on entrevoit une aile du XVIIIe siècle d'une belle ordonnance classique.

Art 101

PEINTRES ET SCULPTEURS DE BNP PARIBAS FORTIS
SCHILDERS EN BEELDHOUWERS VAN BNP PARIBAS FORTIS

10.6.2014 – 20.6.2014

CHANCELLERIE KANSELARIJ

MONTAGNE DU PARC 8, 1000 BRUXELLES

WARANDEBERG 8, 1000 BRUSSEL

Ouverte les jours ouvrables de 12 h à 14 h

Open op werkdagen van 12 u. tot 14 u.